

"En virtut del Baptisme ens convertim en deixebles missioners, cridats a portar l'Evangelí al món"

Dij, 16/01/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc. Dimecres 15 de gener de 2014

Dimecres passat vam iniciar un cicle breu de catequesi sobre els sacraments, començant pel Baptisme. També avui voldria seguir centrant-me en el Baptisme, ara per emfatitzar un fruit molt important d'aquest sacrament: el fet que ens fa membres del Cos de Crist i del Poble de Déu. Sant Tomàs d'Aquino diu que qui rep el Baptisme, queda incorporat en el Crist, talment com si fos gairebé el seu membre, i passa a formar part de la comunitat dels fidels (cf. Summa Theologiae, III, q. 69, art. 5 q. 70, . article 1), és a dir, queda incorporat en el Poble de Déu. Els qui hem sortit de l'escola del Concili Vaticà II, avui diem que el Baptisme ens fa entrar en el Poble de Déu, ens fa esdevenir membres d'un Poble que peregrina en la història.

En efecte, tal com es va transmetent la vida d'una generació a una altra, així també a través del fet de renéixer de la font baptismal es va transmetent la gràcia de generació en generació; amb aquesta gràcia, el Poble cristià camina en el temps, com un riu que rega la terra, i així es va estenent per tot el món la benedicció de Déu. Tant bon punt Jesús digué el que hem escoltat en l'Evangelí, els deixebles van anar a batejar, i des de llavors fins ara, hi ha una cadena per a la transmissió de la fe a través del Baptisme. I cada un de nosaltres és com una anella d'aquesta cadena: un pas endavant, sempre endavant, com el riu que va regant. Així és la gràcia de Déu; així és la nostra fe, que nosaltres cal que transmetem als nostres fills, perquè ells, quan siguin adults, puguin transmetre-la als seus fills. Així és el nostre Baptisme. Per què? Perquè el Baptisme ens incorpora en aquest Poble de Déu que transmet la fe. Això és molt important. Un Poble de Déu que camina i transmet la fe.

En virtut del Baptisme ens convertim en deixebles missioners, cridats a portar l'Evangelí al món (cf. Exhortació Apostòlica Gaudium Evangelii, n° 120). "Cadascun dels batejats, sigui quina sigui la seva funció a l'Església i el grau d'il·lustració de la seva fe, és un agent evangelitzador. La nova evangelització ha d'implicar un nou protagonisme" (ibíd.) de tots, de tot el Poble de Déu, un nou protagonisme de cadascun dels batejats. El Poble de Déu és un Poble deixeble - perquè rep la fe i és missioner- perquè transmet la fe. I això ho realitza el Baptisme en nosaltres. Ens dona la gràcia i ens transmet la fe. Tots a l'Església són deixebles, i ho són sempre, al llarg de tota la vida; i tots som missioners, cadascun en el lloc que el Senyor ens ha assignat. Tots: el més petit també és també un missioner, i aquell que sembla ser el més gran, també ho és. Però alguns de vosaltres direu: "Els bisbes no són deixebles, perquè ho saben tot; el Papa, que ja ho sap tot, tampoc no ho és, de deixeble". De cap manera, els bisbes i el Papa han de ser deixebles, perquè si no són deixebles, llavors no fan el bé, i no poden ser missioners, no poden transmetre la fe. Tots nosaltres som deixebles i missioners.

Hi ha un vincle indissoluble entre la dimensió mística i aquella dimensió missionera de la vocació cristiana, tant arrelada en el Baptisme. "En rebre la fe i el

Baptisme, nosaltres els cristians acollim l'acció de l' Esperit Sant que ens duu a confessar Jesucrist com el Fill de Déu, i a anomenar Déu, "Abba", Pare. Tots, els batejats i les batejades. Tots hem estat cridats a viure i transmetre la comunió amb la Trinitat, perquè l'evangelització és una crida a la participació en la comunió trinitària " (Document Final d'Aparecida, n. 157).

Ningú no se salva tot sol, per sí mateix. Som una comunitat de creients, som el Poble de Déu, i en aquesta comunitat experimentem la bellesa de compartir l'experiència d'un amor que ens precedeix a tots, però que al mateix temps ens demana que siguem "canals" de gràcia per als altres, tot i els nostres límits i els nostres pecats. La dimensió comunitària no és només un "marc", o un "contorn ", sinó que és una part integral de la vida cristiana, del testimoniatge i de l'evangelització. La fe cristiana neix i viu a l'Església, i en el Baptisme les famílies i les parròquies celebren la incorporació d'un nou membre en el Crist, i en el seu Cos Místic que és l'Església (cf. ibíd., n. 175b).

Sobre la importància del Baptisme per al Poble de Déu, és exemplar la història de la comunitat cristiana al Japó. Va patir una severa persecució a principis del segle XVII. Hi va haver molts màrtirs, els membres del clergat van ser expulsats i milers de fidels foren assassinats. Al Japó no hi va quedar ni un sol sacerdot, tots van ser expulsats. Llavors, la comunitat es va retirar a la clandestinitat, conservant però la fe i l'oració d'amagat. Quan naixia un infant, el pare o la mare el batejava, ja que tots els fidels poden batejar en circumstàncies particulars o extremes. Quan, després de segles, uns 250 anys més tard els missioners van tornar al Japó, milers de cristians van sortir de l'amagatall al descobert i l'Església va poder reflorir. Aquells cristians havien sobreviscut amb la gràcia del seu Baptisme! Que n'és de gran això: el Poble de Déu transmet la fe, bateja als seus fills i segueix endavant. Aquells cristians havien mantingut, fins i tot en secret, un fort esperit comunitari, perquè el Baptisme els havia fet esdevenir un sol cos en Crist; estaven aïllats i amagats, però seguien essent membres del Poble de Déu, membres de l'Església. Podem aprendre molt d'aquesta història!

Traducció: Xavier Bordas - Catalunya Religió